

Barnet ved moderens lig / Ved moderens bære

Nedtegnet av Ole Andersen ca 1870

Tekst: Dikt av den danske dikter Fredrik Paludan-Müller. Han skal ha skrevet dette diktet da han var elleve år ved morens død i 1820.

Kjære moder hvorfor sover du
på det hårde ekebord så lenge,
vil du aldri våkne mere nu?
Ak, så gråter stedse dine drenge.

Jeg skal dekke til din kolde kropp
at du rett kan få en rolig slummer,
når du da til slutning våkner opp
er du fri for sykdom sorg og kummer.

Sig mig, hvorfor du er kleddt så hvit,
og hvorfor vår gode fader græder?
hvorfor kommer våre venner hit
alltid kledde i sorte sørgeklæder?

Skal du ligge i det sorte skrin
som i stuen står med lokket over,
akk, så kan da aldri solens skinn
lyse ned i kisten hvor du sover.

Moder reis deg av din kolde seng,
trekk av deg de lange hvite klæder,
hør vår broder, hør den lille dreng
som i vuggen ligger der og græder.

Skal du ligge i det hus av ler
hist på kirkegården, kjære moder?
Akk, så kommer du jo aldri mer
hjem til oss og til vår lille broder!

Ser du ei, hvor alle stjernene
svinne bort og morgenrøden smiler.
Thi du har alt sovet dage tre
og ennu i dype søvn du hviler.

Da til graven, hvor min moder bor,
tidt med mine brødre hen jeg iler.
Og når lille broder bliver stor,
skal jeg vise ham, hvor moder hviler.

Kjære moder bliver man så trett,
når man haver været syk så lenge?
Men du har jo også meget grædt,
derfor kan du nok til hvile trænge.

Når vi samles skal i himmerik,
hos de engler små i evigheten,
så skal jeg også fortelle deg,
hvor vi sørgede og gråt hernelen.

Derfor skal du hvile litt ennu,
ingen tårer fra mitt øye rinner,
når du våkner, o, så våkner du
frisk og sunn som før med røde kinner.